

Fru Margrete Auken bliver ved med at fremføre med sin påstand om centralisme. Nu løftede fru Margrete Auken sløret lidt for, hvad hun nok mener med centralisme, men alligevel kunne jeg da godt tænke mig at få nogle eksempler på det. Men at ansættelsesstopet og den arbejdsgiverforpligtelse, jeg har til at sikre, at præster, der har et retskrav på at få udbetalt penge i stedet for den sjette ferieuge, får deres ønske opfyldt, skulle være udtryk for centralisme, og det, at jeg overholder budgetterne og sørger for at pengene passer, skulle være udtryk for centralisme – nej!

Kl. 10.45

Jeg vil godt spørge fru Margrete Auken: Kender fru Margrete Auken og SF overhovedet ikke til, at man skal overholde budgetterne? De penge, som jeg administrerer på både de danske skatteborgeres og kirkeskatteydernes vegne, skal der faktisk være hånd i hanke med, og de budgetter, der er lagt, skal holdes. Er det ikke et fair og rimeligt krav at stille til en minister?

Hvis jeg ikke levede op til det krav, ville fru Margrete Auken tale om, at det var uansvarlig økonomi, og det ville jeg være nødt til at give hende ret i. Selvfølgelig skal pengene passe, de midler, som skatteyderne og kirkeskattebetalerne betror os til at drive kirken for, skal slå til, og det er det, jeg sørger for at de gør. Men der er ikke skåret én eneste præstestilling væk, der har aldrig været så mange præster i den danske folkekirke, som der er kommet inden for de senere år. Det er der ikke rørt ved.

Alt det, der er blevet sagt, er et tegn på, at man er blevet vildledt af sin ideologi, er jeg nødt til at sige. Det gør mange gange blind, så det er nødvendigt med nogen retledning, og det følte jeg også det var over for København-Frederiksberg distriktsforening.

Formanden:

Ministeren må gerne blive stående, for der er en kort bemærkning fra fru Margrete Auken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu kan jeg forstå, at det ikke var som medlem af distriktsforeningen, kirkeministeren blandede sig i rapporten. Men så må man jo gå ud fra, at der er gjort et tilsvarende grundigt arbejde med alle de andre distriktsforeningers rapporter, og jeg vil godt have bekræftet, at det har ministeren selvfulgelig gjort.

Så vil jeg lige sige, at jeg fastholder og vil gøre det med megen stemmekraft, at der er tale om en voldsom centralisering. Når budgetter skal overholdes, plejer man at drøfte dem med dem, de berører, og spørge: Hvordan gør vi det bedst? – altså medmindre man har et fuldstændig totalt topstyret system.

Den måde, hvorpå kirkeministeren bare dikterede, at her tager vi kirkens kerneydelse, altså forkyndelsen – men vi rører ikke ved noget af det andet, og vi prøver ikke at finde ud af, om vi kan mingelere med noget uden at ramme kirkens kerneydelse – vakte så stor bestyrtelse hos menighederne rundt omkring, at selv om ministeren er lidt tonedøv over for kritik af sig selv, må det alligevel være smuttet ind i hendes ører, at der faktisk var et problem. Det er det, jeg mener med centralisering. Kirkeministeren sidder som en anden pave og bestemmer det hele, og jeg tror ikke engang, paven bestemmer noget i det samme hidsige, heftige og ulydhøre tempo som kirkeministeren.

(Kort bemærkning).

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Nu er det jo altid nemt at udtale sig, når man aldrig har haft et ansvar. Sådan er det jo.

Fru Margrete Auken kender åbenbart ikke til begreberne ansættelsesstop og udgiftsstop eller til de mekanismer, der ligger i dem. Det er faktisk nødvendigt at indføre det, uden at man har drøftet det i lange tider forinden, for så kunne man jo risikere, at pengene blev brugt på forhånd, og man ikke opnåede det, man ville, altså lidt tilbageholdenhed. Der var ikke anden mulighed end at gøre det på den måde, men det er jo så nemt at være klog, når man ikke selv har haft et ansvar.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg fristes til ikke at føje ord til den selvudlevering, der kom her, men jeg vil godt sige, at et ansættelsesstop er altså ikke en pengeombygning, og man kunne udmærket godt have forhandlet den sag. Der var intet, der berettigede, at den blev håndteret på den måde, det skete på, og det var ualmindelig provokerende. Men det er jo ikke noget, der generer kirkeministeren.

Jeg er mindre bestyrtet over, at ministeren gerne vil være provokerende. Jeg er hamrende uenig med hende i øvrigt, og så er det jo fint, at folk træder i karakter. Der har aldrig været så meget drive med at få kirken selvstændiggjort